

Hliniak vždy preskakoval dobrodružstvá, opísané v príbehoch. Najviac sa mu páčil koniec: šťastná matka a šťastný otec. A hostina.

To tiež znelo skvelo.

„Zaujímalo by ma, akí sú moji rodičia,“ povedal.

„Mňa by zaujímalo, či je niekto z našich rodičov nažive,“ hlesla Tsunami.

Hliniakovi sa o tom nechcelo premýšľať. Vedel, že draci hynú vo vojne každý deň – Poštolka a Pavúčiar im prinášali správy o krvavých bitkách, spálenej zemi a horiacich kopách dračích tiel. Musel však veriť, že jeho rodičia sú stále v bezpečí. „Myslíš si, že sa im za nami niekedy cnie?“

„Určite.“ Tsunami naňho chvostom strekla spršku vody. „Stavím sa, že tí moji boli celí bez seba, keď im Pavúčiar ukradol moje vajce. Ako v tom príbehu.“

„A moji obrátili hore nohami celý močiar,“ povedal Hliniak. Všetci si od útleho veku predstavovali, ako po nich rodičia zúfalo pátrajú. Hliniakovi sa páčila predstava, že ho niekto tam vonku stále hľadá... že niekomu chýba a chcel by ho späť.

Tsunami sa prekoprcela na chrbát a priesvitnými zelenými očami pozrela ku kamennému stropu. „Mierové drápy vedľa, čo robia,“ trpko sa uškrnula. „Tu dolu nás nikdy nikto nenájde.“

Chvíľu počúvali čľapot rieky a praskanie fakiel.

„Nezostaneme v podzemí navždy,“ podotkol Hliniak, aby ju upokojil. „Ak Mierové drápy chcú, aby sme zastavili túto vojnu, raz nás budú musieť pustiť.“ Zadumane sa poškriabal za uchom. „Hviezdoplav hovorí, že už len dva

roky.“ Ďalšie dva roky urážok a útokov. Postačí, keď ich nejako prečká. „Potom budeme môcť ísť domov a zjesť toľko kráv, koľko budeme chcieť.“

„Najskôr zachránime svet,“ opravila ho Tsunami. „A až potom pôjdeme domov.“

„Jasné,“ súhlasil Hliniak. O tom, ako zachráni svet, mal len hmlisté predstavy. Podľa všetkého, všetci si mysleli, že na to prídu dráčikovia práve vtedy, keď nastane pravá chvíľa.

Hliniak sa vyškriabal z rieky. Premáčané krídla ho ťažili. Dovliekol sa k stene a roztiahol si ich pred jednou z fakiel, zaklonil hlavu a snažil sa zohriať. Na šupinách pocítil slabú teplo.

„Iba ak..“ povedala Tsunami.

Hliniak naklonil hlavu, aby sa na ňu pozrel.

„Iba ak čo?“

„Iba ak by sme odišli skôr,“ dopovedala, prevalila sa na brucho a jediným ladným pohybom sa vymrštila na breh.

„Odišli?“ vystrašene zopakoval Hliniak. „Ako? Sami?“

„A prečo nie?“ opýtala sa. „Ak sa nám podarí nájsť východ, prečo by sme mali čakať ďalšie dva roky? Ja som pripravená zachrániť svet hneď teraz, ty nie?“

Hliniak si nebol istý, či vôbec niekedy bude pripravený zachraňovať svet. Myslel si, že im Mierové drápy povedia, čo treba urobiť. Iba ich opatrovatelia – Poštolka, Pavúčiar a Duniak – vedeli, kde sú dráčikovia skrytí, ale vo svete pôsobila celá sieť Mierových dráпов, ktorá sa pripravovala naplniť proroctvo.

„Sami nemôžeme zastaviť vojnu,“ povedal.

„Nevedeli by sme, ako na to.“